

VECKANS TANKE Guds nåd

Gud ger oss nåd eftersom han är kärleksfull och älskar oss!

Januarisolen skiner in genom mina fönster. Eftersom vårt hus står i söderläge och fönstren i köket är många, ser jag klart och tydligt alla fläckar och allt damm på rutorna. Jag drar en suck och är på väg att hämta en trasa för att försöka putsa bort det allra värsta. Fläckarna stör mig. Vårvintern är en sådan vacker årstid men den avslöjar också små dammtussar i hörnen och annat som blivit kvar i skydd av decembermörkret.

Fingeravtryck och fläckar som jag så noga putsade bort i höstas har nu åter smugit sig fram på glaset. Vart kommer dom ens ifrån? Hur svårt ska det vara att undvika en glastruta? Måste man verkligen peta överallt?! Frågor jag mumlar tyst för mig själv medan jag söker en bra trasa att rengöra med.

I samma stund som jag står där kommer en av min pojkar in i rummet. Han undrar om vi inte ska spela ett spel tillsammans, han, jag och brorsan. Jag hör mig själv säga att jag inte har tid just nu. "Jag ska bara städa undan i köket. Men sen, lite senare kan vi jättegärna spela ett spel." Det är vad han får till svar.

Jag hittar en trasa och flaskan med fönsterputs och vänder mig mot fönstret. Pojkarna har istället klätt på sig och gått ut. Jag ser genom köksfönstret hur de kastar upp snö i luften, hukar sig och tjuter av glädje när snön singlar ner i nacken och kyler den ljumma huden. De skrattar och har roligt tillsammans och solen skiner med sina varma strålar på dem och på vinterlandskapet. Jag slås av hur vackert allt är, dröjer mig kvar ett tag vid fönstret och nu ser jag inte bara de störande fläckarna längre.

De flesta spåren på fönsterrutorna har kommit till via mina barns händer och nu kunde jag inte längre bara fokusera på hur störande fläckarna var. Fingeravtrycken blev med ens inte så iögonfallande längre. Jag hade nu ett annat vackert motiv framför mig. Genom fönsterrutan såg jag också de som orsakat dem. Helt plötsligt fick det där lilla handavtrycket en annan betydelse. Fönstret kändes ännu mer komplett med sina märken från barnens händer. Märken som vittnar om hur pojkarna stått och spanat ut mot infarten i väntan på besök, eller när någon av dem pekat på rutan för att visa en ekorre som

skuttat förbi. Så många tillfällen de lekt kurragömma och vilat pannan och händerna mot de stora rutorna för att räkna till 100. All denna fantasi och lek som fyllt huset med liv och rörelse.

I den stunden slogs jag av tanken att precis som jag såg mina barn genom fönsterrutan och kände en glädje över allt fint, så tror jag också att Gud ser på oss på samma sätt.

I Guds ögon är vi perfekta trots att vi kanske bär på vad man skulle kunna kalla fläckar, brister och damm. Vi är Guds barn och han har alltid tid för oss. Som en förälder älskar sina barn, gränslöst och villkorslöst älskar Gud alla människor. Oavsett vilka vi är och vad vi gör. Som förälder kan man ibland vara upptagen av annat och göra fel prioriteringar men det gör inte Gud.

Gud väljer att se oss precis som vi är, genom alla våra fläckar hittar han en klar bild av oss. Han väljer att ha en relation med oss och till honom får vi komma och ta del av hans nåd. Helt gratis, helt utan ansträngning, närsomhelst. Tillsammans med Gud får vi hjälp och kraft att själva putsa på våra fläckar. Han kallas oss till att tjäna honom men Guds nåd får vi ändå, helt gratis.

Han ser det som vi är bra på, vi har alla fått olika gåvor att använda oss av. Ingen är bättre eller sämre än någon annan och det är inte genom våra prestationer och förmågor som vi förtjänar Guds nåd.

Utsikten den här gången påminde mig att lika perfekt som ett barn är i sin förälders ögon, är också du och jag perfekta i Guds ögon.

Utsikt ger insikt.

”Barmhärtig och nådig är Herren, sen till vrede och rik på kärlek.” ps. 103:8

/Anna Åberg, församlingsassistent.